

Nemusí to být špatně – otevírají se nové obzory. Věřím ve vaši víru a věřím ve vaše nadšení. Nebude to, jak to bylo dřív, za mlada – ale bude to i díky vám lepší.

Krise představuje příležitost. Je na vás, abyste ji využili. Nevím, co bude zítra, protože věřím ve vítr, v hořící keře, v plameny ohně nad hlavami, v cosi, co nevíme, odkud přichází, a ani kam to jde – ve *Wak'hánj Thánka* (lakotské označení pro posvátné či božské, pozn. red.), v to, čemu dnes někdo říká Duch svatý – proto nemohu vědět, co přijde zítra.

ČTYŘI PRINCOVÉ

Čtyři princové jeli do světa na zkušenou. Každý z nich se chtěl naučit něčemu, co ještě nikdo na světě neumí. Řekli si: „Prozkomejme celou zemi a pokusme se naučit se co nejvíc.“ Dohodli si místo, kde se po určitém čase sejdou, a pak se tito čtyři bratři vydali každý jiným směrem. Čas ubíhal.

Ve stanovený čas se čtyři bratři sešli na určeném místě. Každý byl zvědavý, co se ti ostatní naučili, a každý se chtěl pochlubit, jak sám dopadl.

„Já jsem se ve světě naučil,“ pravil první nedočkavě, „z malinkého kousičku kosti, když ho mám, vytvořit zbytek kostry a tu pokrýt masem.“

„Já zase umím,“ vpadl do toho druhý, „nechat porůst živočicha kůží a také srstí, pokud jsou kosti pokryty masem.“

Třetí se přidal: „Já umím vytvořit všechny části těla, když budu mít maso, kůži a srst.“

Čtvrtý to uzavřel: „A já umím vdechnout život tvorů, který je hotový se všemi údy, kůží, srstí.“

Bratři se tedy vydali do džungle, aby našli kousek kosti z nějakého tvora a mohli předvést své umění. Nebylo to nic těžkého. Po nějaké chvíli našli kost a sebrali ji. Nezajímalo je, z jakého živočicha ta kost pochází. Byli tak plni svého umění, že na nic jiného nemysleli. Jeden pokryl

Ale dnes se scházejte, modlete se, máte-li čas a děti odrostlé, vystudujte si klidně i teologii, považujete-li to za přínosné. Ale nečekejte, že vám duchovní servis i zítra zařídí kněží. Nezařídí to, a to není otázka schopnosti, nýbrž fyzické nepřítomnosti. Už dnes chybí v našem pohraničí, které svými chapadly sahá hluboko do srdce diecéze.

Připravte se na to teď, ne až za těch deset let.

P. Marek Orko Vácha

kost masem, druhý ji pokryl kůží a dal jí srst, třetí jí dal údy a čtvrtý vdechl život... lvu.

Šelmě se zachvěla hustá hřívá, otevřela doširoka svůj hrozný chřtán, objevily se ostré zuby a nemilosrdné čelisti a šelma se vrhla na své stvořitele. Zabíla je všechny a spokojeně odkráčela do džungle.

Člověk už dokázal, že má zvláštní tvořivou moc. Ale tato moc v sobě obsahuje také možnost sebezničení. V obrovských průmyslových komplexech může člověk vyrobit za jednu hodinu to, s čím se dříve plahočil celá léta. Ale zároveň porušuje ekologickou rovnováhu přírody, ničí vzduch, obtěžuje hlukem a znečišťuje životní prostředí.

Člověk jezdí autem, dívá se na televizi, rozhoduje se podle počítače, ale ztratil schopnost ovládat nástroje, které používá. Je obklopen materiálním pohodlím, ale neumí se ve světě zaměřit ke správnému cíli. Moc dobře si uvědomuje, že když se zmýlí na své cestě a nepůjde za pravým cílem, dovede ho to k sebezáhřebě. Současně cítí, že uvedl do pohybu něco, co mu uniká. A jestliže se mu nepodaří to zvládnout, bude to jeho vina.

Uzavřeme tuto úvahu čínským příslovím:

„Člověka neopíjí víno. To člověk se opíjí vínem.“

HŘÍVNA

Informační čtrnáctideník

ŘK farnosti Semily

Číslo 14 6. července 2025

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Košťofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost
sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 7. 7. – 20. 7. 2025

7. 7. Po KA 18.00 na poděkování za dar kněžství

8. 7. Út KA 18.00 na úmysl Pavla

9. 7. St KA 08.00 za uzdravení Marie

10. 7. Čt KA 08.00 na úmysl rodiny Kozákovy

11. 7. Pá **Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy**
KA 18.00 za zdraví Michaely a Lukáše

12. 7. So DD 13.30 za farníky
KA 18.00 na úmysl dárce

13. 7. Ne **15. neděle v mezidobí**
KO 08.30 za † Vladimíra Zaciose a jeho rod

14. 7. Po KA 18.00 za ++ Karolínu a Jána

15. 7. Út **Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve**
KA 18.00 za zdraví a Boží požehnání pro syna

16. 7. St KA 08.00 za všechny dobrodince farnosti

17. 7. Čt KA 08.00 za zdraví a Boží požehnání pro rodinu Balušíkových

18. 7. Pá KA 18.00 za † Růženu Tichou, manžela a sourozence

19. 7. So DD 13.30 za farníky
KA 18.00 na úmysl rodiny

20. 7. Ne **16. neděle v mezidobí**
KO 08.30 za ++ Marii a Zdeňku Stehlíkovy
CH 15.00 na úmysl

Kněží ubývá, farnosti se spojují, někde už nejsou vůbec. Bůh zřejmě nepřestal volat – jen není jisté, zda ho dnes mladí muži slyší, nebo zda vůbec chtějí slyšet. Co nás čeká, až kněží zcela dojdou? A co bychom měli dělat už teď, dokud ještě nejsme zcela na konci?

Zdá se, že cosi není v pořádku – ať už na výsostech nebeských nebo na samotné zemi. My katolíci jsme přesvědčeni, že naši dospívající muži hledají Boží vůli, modlí se, nechají se vést a prosí za svou cestu. Bůh pak na někoho z nich sešle paprsek světla – povolání do kněžského stavu. Mladý muž, rozechvěn omračující nabídkou, pak řekne své pokorné „fiat“. Vstoupí do semináře, stane se knězem, a to bez ohledu na situaci. Nezáleží na tom, zda církev právě krvácí, nebo odpočívá v míru, ani na jméně současného biskupa. To vše mizí v hloubce jediného vztahu. On a Bůh, nic víc.

Vstoupil jsem do semináře v roce 1990. Za brněnskou diecézi nás začalo třicet a skončilo deset, to je z dnešního pohledu fascinující číslo. Ještě pamatuji rozsáhlá tabla novosvětců v olomouckém semináři a každoroční dvojlist v Katolickém týdeníku s fotografiemi a třemi větami o každém novosvětcenci. Letos, v roce 2025, je za Brno jeden novokněž, čtyřicátník. Pro příští rok je naplánováno nula kněžských svěcení. Moje lajna, dnešní šedesátníci, bude ve službě ještě deset patnáct let, za námi je v sloupcovém grafu útes dolů do moře. Katolický týdeník věnuje každému novosvětcenci stránku a rozhovor, což si dnes může s přehledem dovolit.

Mladí seminaristé hovoří o svém povolání, faktem však je, že první krok činí oni. Biskup pak z nabídky vybírá – sám však nikoho neoslovuje. Jediným dokladem o mystickém faktu povolání jsou právě ti mladí muži sami. Zde se výběr apoštolů Ježíšem Kristem na jedné straně a přijímací psychologické testy a následné pohovory do kněžského semináře na straně druhé liší. Přemýšlím nad tím a vybavím si

příklad mayské říše – vše fungovalo, dokud nepřišel zlom.

Mayská civilizace se rozkládala na území dnešní Guatemaly, Belize, Salvadoru, Hondurasu až do Mexika, čítala prý v dobách rozkvětu na patnáct milionů obyvatel, vytvořila působivou architekturu, kalendář, vlastní písmo, astronomii, řemesla, infrastrukturu a zemědělství. Přetrvala tři a půl tisíce let, pak zanikla – z neznámých důvodů. Rebecca Costa v knize *The Watchman's Rattle*, která se zabývá kolapsem civilizací, nabízí dva důvody. Je to možná tím, že civilizace odkládá řešení problémů na další a další generace. Vše se dělá stále tak, jako se dělalo dřív, protože to vždy fungovalo a vždy se to tak dělalo. Druhým potenciálním důvodem je podle ní útek do divoce iracionálních podob náboženství, u Mayů s množstvím lidských obětí.

Polská řeka kněží chvíli maskovala situaci – dnes k nám již noví polští kněží nepřicházejí, sami mají málo. Deset let ještě nějak na jižní Moravě vydržíme.

Jedno z možných řešení je zvýšit úsilí – kněz zapne vyšší rychlostní stupeň. Farář u nás na Moravě má dvě mše svaté v sobotu večer a tři v neděli – pět farností tedy nějak zvládá. U nás v pohraničí je v některých vesničkách jedna mše svatá za měsíc, tedy čtyři farnosti na jednoho kněze, jednu neděli a vyšší desítky kilometrů v autě – dokud nedojde palivo. Zvykli jsme si, že to tak je. Biolog by řekl, že je to průměrné, ale že to není normální. Průměrné je mít v zimě virózu, ale není to normální.

Mít pět mší svatých za dva dny přece není normální. Rodák z Prachatic, Jan Nepomuk Neumann, redemptorista a kněz svatého života, odjel roku 1836 do Ameriky. Jedním z důvodů bylo, že pro něj nebylo v Čechách místo. Všechny farnosti byly obsazeny, všude byli faráři a farní vikáři – nebylo kam jít. Dnes je situace lehce odlišná.

Podle Kodexu kanonického práva (§ 905):

1. *Kněžím není dovoleno slavit více než jednu mši svatou denně, s výjimkou případů, kdy je jim dovoleno předpisy práva slavit více mší svatých nebo koncebrovat.*
2. *Při nedostatku kněží může ordinář dovolit ze spravedlivé příčiny binaci, ba dokonce, žádá-li si to pastorační nutnost, trinaci o nedělích a zasvěcených svátcích.*

Takže tři mše svaté v neděli, žádá-li to pastorační nutnost. Jako farní vikář jsem měl za mladých let i pět mší svatých ve všední den. Čtyři obvykle, pokud byl pohřeb, tak i těch pět. Můj děkan to viděl jako správné.

Z toho mého okruhu táborových vedoucích se v posledních deseti letech hlásilo do semináře pět mladých mužů. Jak jsem je znal a znám – dobrých, dospělých, zbožných, inteligentních, s tím, jak se dnes říká, že to mají v hlavě srovnané. Nevydržel ani jeden. Nejsem si jistý, zda je chyba v nich, nebo v systému. Nevím. Odešli s díky a s pokorou, avšak odešli.

Jiným řešením je nedělat nic a počkat deset patnáct let s tím, že zítra se to nějak vyřeší a vyřeší to nástupci stávajících biskupů, náš problém to není, za nás to bylo ještě dobré. Jako Mayové.

Další možností je obohatit přímluvy o prosbu za nová kněžská a řeholní povolání, vyhlásit den modliteb na jejich podporu nebo věnovat páteční adoraci právě tomuto úmyslu. Zde to opět připomíná přístup mayské civilizace.

Přestal Bůh volat, mladí muži slyší a nedbají nebo mladí muži přestali slyšet? Jednu věc mladým mužům nelze vytknout: nejsou líní, naopak, jsou obětaví, zakládají rodiny, často početné, vychovávají děti, proti stávajícímu trendu společnosti. Kněžství mají v úctě, avšak zároveň je nepovažují za svou cestu.

Kromě duchovních motivací vstupují do rozhodování také hmotné aspekty. Měsíční plat činí přibližně osmnáct tisíc korun čistého, je zde závazek celibátu a služba v konkrétní farnosti může trvat různě dlouho – od jednoho

roku až po dvacet let. Mnozí kněží s napětím sledují místní věstník, zda nedojde k jejich přeložení do jiné farnosti. Z tohoto pohledu jde jistě o práci s řadou výzev, nikoli zrovna *dream job*.

Tradice je živá víra mrtvých. Kdyby dnes za námi přišli Pavel, Petr, Jakub a Jan – co by nám poradili? Jak by oni řešili problémy dneška? Co by nám řekl Ježíš Kristus, kdyby se nečekaně objevil na zasedání biskupské konference?

Tradicionalismus je mrtvá víra živých. Takto se to dělalo, takto se to dělat bude. Neuhňeme o milimetr, nemáme právo uhnout, cokoli změnit je zrada.

Proč o tom píší? Protože se dnes musíme připravit na situaci zítřka. Protože se musíme naučit žít s Bohem i bez kněží. Zorganizujte Bohoslužbu slova – ať už v divadle, bytě, doma, pronajatém prostoru nebo v kostele, pokud je dostupný. Nazvěte to, jak chcete. Vezměte si příklad z misijních oblastí, kde starší náčelník, ctěný a osvědčený, vede nedělní bohoslužby, případně se ve vedení střídají farníci, jednou za tři roky přijede na koni kněz, požehná již oddaným párům, odslouží mši svatou, vyzpovídá a jede zase dál. Jako to dělával v Peru současný papež. Zkuste zavřít oči a na chvíli si představit, že žádní kněží v tuto chvíli nejsou. Jak dál to bude s naší vírou? Kde se dál budeme scházet a čím tyto chvíle naplníme?

Přátelé, chci od vás aktivitu. Chci od vás, abyste se setkávali a modlili se spolu. Abyste jen nepřijímali, co vám kněží dávají, protože to bude zboží velmi vzácné. V naší branži počítáme se zázraky. Ale nejsem si jistý, zda další intence do přímluv problém vyřeší. Možná za deset let povstanou teologové, uspořádají konferenci a ukáže se, že svěcení ženatých mužů vlastně nikdy nebyl problém. Nebo se třeba odhalí, že jáhenky skutečně existovaly v prvních tisících letech církve a všechno se teologicky vysvětlí a akceptuje. Ale na to nespolehejme.